

## ΚΑΝΑΛΙΑ

## 2

ΠΡΟΛΟΓΟΣ—σ ύ μ π λ ε γ μ α

Κανείς πιά δὲν κατάλαβε πῶς πνίξαμε τὸν ἔρωτα ἐκείνης τῆς βραδιάς καὶ τὸν κάναμε ἀνάμνηση. Στὰ πρόθυρα τοῦ ἐνὸς χαμοῦ καὶ μιᾶς ἀναγέννησης βρήκαμε μοναδικὴ διέξοδο τὴν ἀπόφαση. Ρίξαμε μπόλικο χρώμα πάνου στὸ φρυγμένο ἔδαφος καὶ ἀντλήσαμε δλόκληρο τὸ βάθος τῆς χαράδρας. Μέσα στοὺς γυμνοὺς καὶ ἀσοφάντιστους τοίχους δίχως ἀνάσα, στιγματίζω τοῦτο κι' ἐκεῖνο καὶ κάθε φιλὶ τοῦ ἀέρα.

“Ὅταν θὰ φέξει τὸ πρωὶ τὰ κορμιά μας δὲν θὰ ὑπάρχουν μαζί, δὲν θὰ συγκινοῦν κανένα κι' ἐγὼ θὰ σφίγγω μονάχα λίγο ἄσπρα χοχλάδια τοῦ γυαλοῦ. Καὶ πέρα ἀπὸ τὸν ἔρωτα ὑπάρχεις ἀκόμα ἐσὺ, ὁ γλυκὸς μορφασμός, τὸ μαραμένο χαμόγελο. Τὰ πυκνοφυτεμένα λουλούδια κρύβουν ὑποσχέσεις καὶ φέγγουν στὰ λόγια σου.

Πῶς μὲ τόσες τρελές σκέψεις συνταίριαξες τὰ λόγια μας ἀγάπη, καὶ πῶς μέσα σὲ τοῦτο τὸ πυκνὸ σκοτάδι ἀκόμα ὀνειροπολεῖς.

Κουβαλώντας ἔτσι τὴν πίκρα μέσα στὶς παλιές ἐκκλησιές γράψαμε πάνου στὰ τρυφερά μαλλιά τῆς γίδας ὄμορφα πράγματα.

ΜΕΡΟΣ Α' — ἀ ν ἄ π λ α σ η

Μιὰ ἱστορία κλεμμένη ἀπὸ τὴ βραδιά πού τὸ φεγγάρι κρεμάστηκε πάνου στὸ βουνό.

Κάποτε μέσα σὲ τούτῃ τῇ ρεματιά θὰ κυλοῦσε τὸ σῶμα ἐνὸς καινούργιου ποταμοῦ. Χίλια χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, ὁ Δαίμονας τοῦ ποταμοῦ ἔχασε τὸ φῶς του καὶ βούλιαξε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀθάνατης μάνας του. Πάνου στὰ ἀσύμμετρα χαλίκια ἀπλωνόταν ἀκόμα ἐλαφρὰ σκόνη. Τὰ ποδαράκια σου πατοῦσαν σταθερὰ καὶ τὰ χέρια σου ἀνέμιζαν σὰν λευκὲς σημαῖες μέσα ἀπὸ διαθλαστικὸ κάτοπτρο.

“Ὁ οὐρανὸς εἶναι ψενιτῆς ἀπάνω, μᾶς γεμίζει ἀστέρια, νύχτα, μοναξιά. Μᾶς παρυσιάζει τὴν ἰδανικὴ εἰκόνα νὰ δοῦμε τὸν ἔρωτα στὴ μορφὴ του. Ἀδιανόητο. Τίποτα δὲν μᾶς χώριζε κι' ὅμως κρατούσαμε ζηλότυπα ἀπὸ ἓνα μικρὸ σουγιάδακι σὰν ἄμυνα τῆς χάρτινης ψυχῆς μας. Καθησμένοι στὶς ρίζες τῶν θυμαριῶν γλεντούσαμε τὴν ἀγωνία τῆς αὐριανῆς ἡμέρας. Ἀδιάφορα ἔπαιζα τὴν πρόχειρα φτιαγμένη παράστασή μου. Θυμᾶμαι, εἶχα ἀφήσει ἄβαπτο ἓνα δλόκληρο κομμάτι σκηنيκοῦ. Στὸν αὐτοκινητόδρομο βρώμαγε καμένη βενζίνα.

Τί ἔχεις, ρώτησες μιᾶς καὶ σιγουρεύτηκες πῶς κάτι σοῦ συμβαίνει.

Τίποτα, ἀπάντησα ἐντελῶς ἀθῶα, ἐνῶ ξεπετάχτηκαν κάτι κόκκινες λάμψεις μέσα στὸ κεφάλι μου σάμπως καὶ γινόταν ὀξυγονοκόλληση.

Θέλαμε νὰ ποῦμε πολλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὰ τὰ νύχια μας ἦσαν ἄκοπα μέρες κι ἔτσι θαλθήκαμε νὰ γρατσουνίσουμε τὰ πλακάκια καὶ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους.

Δὲν εἶχα ὄρεξη γιὰ ἀναμνήσεις, γι αὐτὸ κάθε λόγος μου γινόταν πρόφαση μιᾶς σκληρῆς ἡδονῆς.

Μοῦ φέρνεις τὸν ἔρωτα σὰν ἀνθισμένο περιβόλι. Γύρω γύρω ὁ φράχτης μὲ τὶς κόκκινες τριανταφυλλίες, τὰ χαμομήλια, ἡ πρασινάδα, στὸ βάθος ἡ θάλασσα.

Νὰ ἓνα σημεῖο πού χωρίσαμε τοὺς δρόμους σὰν λευκὴ ταινία. Ἄλλα ἐδῶ καὶ ἄλλα ἐκεῖ, πρέπει νὰ κάνω κουράγιο καὶ νὰ ἀνοίξω τὸ παράθυρο κόντρα στὸν ἥλιο.

Τί σημασία ἔχουν οἱ πίκρες καὶ οἱ μεγάλες σου ἀποκαλύψεις.

Θέλω νὰ ἀκούσω ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ φωνή σου, κι ἄρχισα νὰ μιλάω σὰν θυμιατήρι μὲ γόνιμους καπνοὺς καὶ ἀπεριόριστὴ χαρά. Τὰ ξεσπάσματα ἦσαν ἀνεξέλεγκτα. Δὲν κατάλαβες τίποτα, μονάχα ἀπὸ διαίσθηση ἔβλεπες τὴν παραφροσύνη νὰ πλησιάζει.

Ἡ βαθιὰ πληγὴ μὲ μετάρρεψε σὲ σκοτεινὸ κουβάρι δίχως σάρκα, ἐνῶ παράλληλα τὸ μεγάλο μου δῶρο πού μέρες δλόκληρες τὸ μάζενα πάνου στὰ Ἑλληνικὰ βουνὰ

χάθηκε ρημαγμένο πούδς ξέρει ποῦ. Αὐτό ἦταν τὸ σιωπηλὸ ἀντιστάθμισμα τῶσων δακρύων ποὺ χύθηκαν καὶ στέγνωσαν. Ἐπάνω στὶς πέτρες ἔμειναν οἱ ἠχητικὲς μας ρυτίδες ποὺ τώρα περνώντας ἀπὸ τὰ ἴδια μέρη τὶς ἐξετάζουμε σὰν σχολαστικοὶ παλαιοντολόγοι. Ἡ ἀλλαγὴ εἶναι ἀκατανόητη καὶ ὁλόκληρος ὁ διαλεκτικὸς μας πλοῦτος ἐξανεμίστηκε μέσα στὴν μυρωμένη γῆ.

Χαιρετισμούς καὶ ἀφοσίωση στοὺς παλιούς μας φίλους.

#### ΜΕΡΟΣ Β' — τ α ξ ἰ δ ι

Χούφτιασε τὴν ἄκρη τοῦ καρποῦ της κι ὕστερα μὲ τὴν λεπτότητα τῆς κεφαλῆς τὴν ἀποχαιρετοῦσε. Ἔμειναν πολλὴ σὲ κείνο τὸν τόπο.

Ὅλα πνιγμένα στὸ σκοτάδι. Τὰ βουνά, οἱ θάλασσες, ὁ ἔρωτας. Κύνταζε μόνο τὰ θλιβερά μελλούμενα, μὲ τὶς λίγες μὰ ὁλοζώντανες ἐλπίδες.

Οἱ λιγοστὲς λέξεις ποὺ ψιθυρίστηκαν, τοὺς ἔκανε νὰ νιώσουν στὸν ἔσχατο βαθμὸ τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν τὰ ἀψιθύριστα λόγια τῆς ἀγάπης. Μετὰ ἦρθε ὁ ἰσχυρὸς ἄνεμος ποὺ σήκωσε μεγάλους ἀφρόνς μέσα στὰ θαλασσινὰ νερά. Τὰ δάκρυα καὶ οἱ σπαραγμοὶ κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὸν χιτώνα τῶν ματιῶν τους. Ἐνα μάρμαρο ξεκολλᾷ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του καὶ ἡ λευκότητά του θὰ γίνεῖ ἐμβλημα γιὰ κείνο τὸ βράδυ.

Τὰ πουλιὰ ποὺ σχίζαν τὸν ἄνεμο ἦσαν πάντα ἕνας εὐκόλος στόχος γιὰ τὸν πῦ ἀδέξιο τουφεκιστὴ, μὰ ἀπόψε κανεὶς δὲν ἔβαζε κάτι τέτοιο στὸ μυαλό του.

— Ἀγαπημένη μου, ὁ λόγος ποὺ στέκει στὸ στόμα σου, ἔρχεται σ' εὐλογημένη ὥρα.

— Γύρω ἀπὸ τὰ μάτια σου, καλέ μου, στριφογυρίζει φῶς ἀνέγγιτο, παρθένο, ἄσε με ν' ἀγγίξω τὴ μορφὴ σου.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀκριβῶς ἄρχισε τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ, ποὺ εἶναι πάντα ἡ αἰώνια ἐπιστροφή.

#### ΜΕΡΟΣ Γ' — ψ α λ μ ο ς Ε'

Οἱ ἥλιαχτιδες κρέμασαν σὰν κουρτίνα τὸ φωτεινὸ τους πέπλο καὶ ξεκρουστάλλισαν τὴ βραδινὴ παγωνιά ἀπὸ τὰ θλιβερά κουφάρια.

Τὸ ἀγόρι ποὺ μέχρι ἐκείνῃ τὴν ὥρα ἀνθίξε, βρισκόταν ξαπλωμένο μπροῦμητα στὴ γωνιά τοῦ πεζοδρομίου μὲ τὸ δεξιὸ χέρι βουτηγμένο στὰ βρώμικα νερά τοῦ δρόμου. Τὸ πηγμένο αἷμα καὶ ἡ λάσπη εἶχαν βρεῖ μιὰ χρυσὴ ἀρμονία γιὰ νὰ συνδυασθοῦν καὶ νὰ μᾶς δώσουν τὸ νεκρὸ χῶρο.

Τοῦτο τὸ ἀποκρουστικὸ μήνυμα, γραμμένο σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς μεγάλης πολιτείας, ἦταν βαριὰ κατὰρα γιὰ τὸν πόλεμο. Μὰ ἡ ἀπέραντη ἐρημιά στὶς ψυχίς μας δὲν ἄφινε περιθώρια γιὰ τέτοιες σκέψεις.

#### ΕΠΙΛΟΓΟΣ — μ υ ρ ω δ ι κ ὸ ν

Δέχτηκε καοτακουτέλα τὴ βροχὴ τῆς ἀνοιξῆς καὶ τὸ καθαρό του πονκάμισο κόλλησε στὸ πέτσινο κορμί. Σταγόνες, μύριες σταγόνες, γεμᾶτες ἀπὸ ἴχνη Ἀπριλῆ γεμᾶτες ἀπὸ ζωὴ καὶ καρπὸ, σταγόνες ποὺ ἐγκυμονοῦσαν τὸ μήνυμα, γιόρτασαν τὴν Πασχαλιὰ πάνου στὸ πυρωμένο πρόσωπό του.

Τὰ ζουμπούλια, οἱ μενεξέδες, οἱ γαρουφαλιὲς ἀνθισαν καὶ γέμισαν φυλιὰ τὸ στανρό του. Δὲν ἦταν ἀνοιξὴ μονάχα, ἦταν παραμῦθι, χορὸς ταιγγάνων, τριγμὸς βαλανιδῆς. Δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ τέλος, ἦταν τὰ στολισμένα στεφάνια καὶ τὰ πολύχρωμα βεγαλικά.

Ὅ,τι κι ἂν γίνεῖ, δὲν θὰ ὑποταχῶ, ἀκόμα κι ἂν ρίξω τὴν ἀδιαφορία μου στὸν ἥλιο. Σήμερα μεγάλῃ εἶναι ἡ χαρά, εὐωδιὲς κι ἀφρόδς κυμάτων ἀπὸ θάλασσα διάφανη πέταξαν στὶς ἀτολμὲς χρυσουλίδες τὸ ἐλπιδοφόρο μήνυμα ὅτι ἡ γῆ ὅλη καὶ ἡ καρδιά ὅλων πῆρε φωτιὰ καὶ γίνηκε τὸ μεγάλο κακό, ἡ ζωὴ καμάρωσε τὸν ἄνθρωπο.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΟΝΑΚΑΣ